

SLÆGTS-NYT

FAMILIEMEDDELELSER FOR STORGAARD-SLÆGTEN

Nr. 23

April 1967

16. årgang

Ny formand

Som også Antonny Storgaard gør rede for det i sit brev fra Australien, har vi måttet skifte formand. Ved slægtsudvalgets årlige møde i forsommeren meddelte vor mangeårige formand, Antonny Storgaard os den triste oplysning, at han så sig nødsaget til at nedlægge sit hverv som formand for udvalget. Da han både var formand for udvalget og redaktør af »Slægts-Nyt«, var han nærmest uerstattelig. Det virkede nærmest som et chok på udvalget.

Tonny ønskede først efter 3 a 4 ugers forløb at give nærmere oplysning om grunden til sin fratræden. Vi besluttede at afholde et nyt møde i en nær fremtid. Magnus og Ida Johansen indbød os meget gæstfrit til at afholde dette møde i deres hjem. Det blev bestemt til den 6. august.

Ved dette møde meddelte Tonny, at han agtede at rejse til Australien, og at han allerede havde billetten. Afrejsen skulle finde sted den 8. september. Vi måtte altså tage hans afsked til efterretning.

Samtidig med, at Tonny meddelte os dette, foreslog han at vælge fhv. sognerådsformand Laurits Storgaard, Nørskovlund, som sin efterfølger. Dette forslag vandt tilslutning, og Laurits Storgaard valgtes enstemmigt.

Fra nævnte dato er Laurits Storgaard altså formand for slægtsudvalget og redaktør af »Slægts-Nyt«, og avisudvalget byder ham velkommen, og til lykke med hvervet. Laurits har fra første færd interesseret sig for slægtsarbejdet, og ved udgivelsen af den ny slægtsbog var han en værdifuld støtte. Så når vi nu blev nødsaget til at skifte formand, glæder vi os ved, at det blev ham, der, om end med betænkelighed, påtog sig hvervet.

Mødet på Duelundgård blev altså et slags afskeds-møde med Tonny. Han udtalte, at han aldeles ikke var træt eller ked af slægtsarbejdet. Han ville fremdeles bevare interessen for slægten, og vi havde på fornem-melsen, at han mente, hvad han sagde.

Vi vil gerne også herfra bringe Antonny Storgaard en stor og hjertelig tak for det store arbejde, han har udført for Storgaardslægten og ikke mindst med hensyn til »Slægts-Nyt«. At samle stoffet, sørge for udgivelsen og udsendelsen af de enkelte, numre, samt ordne sagens økonomiske side har været et stort arbejde, som han har udført ganske gratis. Vi takker ham herved for godt, behageligt og fornøjeligt samarbejde gennem årene.

Avisudvalget.

Kære læsere!

Som det vil være kendt fra og med udgivelsen af dette nr. af Slægts-Nyt, så har slægtsfestudvalget skiftet formand og redaktør. Min efterfølger blev Laurits Storgaard i Nørskovlund.

Jeg takker for den tillid og støtte, der er vist mig gennem de mange år, såvel af udvalget som af slægten.

Jeg beder samme overført på min efterfølger - giv ham al mulig støtte.

Når jeg så hovedkulds trækker mig tilbage, skyldes det, at min datter og svigersøn i Australien sendte mig en returbillet til Australien - det kunne jeg ikke sige nej til.

Min varmeste hilsen og tak til alle.

Antonny 'Storgaard.

Ved udsendelse af Slægts-Nyt nr. 22 1966 var bladet jo som bekendt kontingentfrit, - det kan vi desværre ikke fortsætte med, hvorfor der vedlægges et postgiro-kort, som vi beder læserne flittigt benytte. Mindste betaling er jo 2 kr. - som bladet næppe kan trykkes for idag. Hvis der skulle være læsere, der har både råd og vilje til at yde større beløb, siger vi på forhånd hjertelig tak.

Beløbet for bladet skal nu sendes under adr.: Laurits Storgaard, Nørskovlund pr. Hinge, postgiro 7 40 22.

Den nye slægtsbog er desværre udsolgt. *Red.*

Bryllup

Slægtebog, side 84:

I. F. 4a. Kaj Storgaard Winkler i Holte, gift 20. november 1965 med Lone Marianne Wilnes, f. 1. marts 1945.

Sølvbryllupper

Asta og Svend Nielsen, Iller, sølvbryllup den 23. januar 1967.

Inger og Ove Hundahl, Ingstrup, sølvbryllup den 15. februar 1967.

Guldbryllup

Marie og Sigvald Michaelsen, Vejle, guldbryllup den 22. september 1967.

Runde tal

Jens Chr. Jensen (Døssing), Skanderborg, 80 år 10. juli 1967.

Agnes Bitsch, Århus, 75 år 15. februar 1967.

Niels Storgaard, Nørskovlund, 65 år 19. september 1967.

Svend Aage Rasmussen, Bjerre, 65 år 8. december 1967.

Charles Kirkegaard, Kjellerup, 65 år 22. februar 1967.

Hans Storgaard, Nørskovlund, 65 år 11. august 1967.

Ida Margrethe Aaen, Århus, 60 år 26. november 1967.

Agnes Kirkegaard, Kjellerup, 60 år 15. marts 1967.

Sara Storgaard, København, 60 år 8. juli 1967.

Agda Nielsen, Taul, 60 år 10. april 1967.

Magda Hermansen, Kjellerup, 60 år 30. april 1967.

Johannes Nielsen, Nørre Snede, 60 år 27. november 1967.

Johanne Thorman, Resdal, 60 år 9. august 1967.

Gry Storgaard, Hobro, 50 år 28. april 1967.

Ulla Jespersen, København, 50 år 8. august 1967.

Almuth Buch-Møller, København, 75 år 10. oktober 1967.

Fødsler

Slægtsbog, side 57:

VI. B. 1. Lis Storgaard Fritz, en datter, Lotte Birk, f. 28. marts 1966.

Slægtsbog, side 58:

VI. G. Kaj Storgaard, en datter, Gitte Holk Storgaard, født 20. juli 1966.

Slægtsbog, side 65:

II. B. 3a. Karen Margrethe Hjorth, gift med slagter-svend Bent Sjørring Storgaard, Gylling, børn: Claus Storgaard, f. 22. august 1965, Lone Storgaard, f. 15. december 1966.

Slægtsbog, side 98:

VIII. A. 1. Anna Kathrine Overby Nielsen, en datter, Kirsten Vedel Hestbæk, født 6. februar 1967.

Slægtsbog, side 98:

VIII. A. 2. Inga Storgaard Nielsen, en søn, Michael Storgaard Siersbæk, f. 2. februar 1967.

Slægtsbog, side 102:

V. A. 3. Tove og Poul Andreassen, Hammershøj. En datter: V. A. 3. d. Mette Storgaard Andreassen, f. 19. november 1964.

En Søn: V. A. 3. e. Zeppo Svend Storgaard Andreassen, f. 27. april 1966.

Slægtsbog, side 85:

I. G. 1. Olga og Per Storgaard i Løgstrup.

I. G. 1 c. En søn, Tonny Martin Storgaard, f. 18. februar 1966.

Slægtsbog, side 84:

I. F. 4 a. Lone Marianne og Kaj Winkler.

I. F. 4 a. a. En søn, Claus Storgaard Winkler, f. i Holte 19. maj 1966.

Dødsfald

I sidste nr. af Slægts-Nyt var der nogle linier om Andersine Niensens dødsfald. Den ny slægtsbog side 109. Avisudvalget havde før været samlet, og stoffet til sidste nr. af Slægts-Nyt var afleveret, der kom kun den korte meddelelse. Denne gentages her, med en lille tilføjelse:

Andersine Nielsen, gift med fhv. gdr. Johan Nielsen, Nørskovlund, er den 18. februar 1966 død, 85 år gammel. Andersine faldt et par dage forud i sin stue og brækkede et ben, og uheldet fik døden til følge. Ægteparret har tidligere haft en gård i Astrup, men solgte den for nogle år siden til en svigersøn, gdr. Viggo Pedersen, hvorefter de købte et hus i Nørskovlund.

Andersine var en dygtig kvinde, der tog aktivt del i arbejdet på gården og blev en kendt og afholdt person i årene i Nørskovlund. Hun efterlader sig sin mand og fire sønner.

De fire sønner er: Gdr. Johs. Nielsen, Nr. Snede, William Nielsen, Silkeborg, Anders Nielsen, København og Ernst Nielsen, Bregnerød. En søn, Henning, der boede i Løve, døde 1945. Deres eneste datter, Marie Louise, døde 1952, og den yngste søn, Gerhard, der i mange år var portør på Kjellerup sygehus og derefter havde købt og sammen med sin hustru, Aase, overtaget hvilehjemmet i Vinderslev, døde kort efter overtagelsen få uger før sin moder. (Mindeord om ham i sidste nr. af SlægtsNyt). Gerhardts død var vel medvirkende til hendes bortgang, svag som hun var i forvejen. For hendes mand og nærmeste familie var det en stor sorg, og for alle os, der holdt af hende, et stort savn, at hun ikke er mere.

Andersine blev begravet på Hinge kirkegård den 25. februar. I kirken blev salmen: »Som dug på slagne enge« sunget, hvorefter pastor Bjerre Hansen talte over

nogle vers af Romerbrevets 8. kap. Så sang Thorkild Ryttergaard solo salmen: »Den store hvide flok vi se«.

Ved graven takkede sønnen, Anders Nielsen, for den store deltagelse og indbød til mindesammenkomst i forsamlingshuset. Her blev der talt af Johs. Nielsen, Hinge, Søren L. Sørensen, Demstrup, svigerdatteren Carla Nielsen, Bregnerød, samt Johs. Nielsen, Nr. Snede, der takkede på familiens vegne. P. N.

Slægtsbog, side 101.

Fhv. skræddermester *Anders Storgaard*, Kirkegade 17, Randers, døde den 16. april 1966 efter nogen tids sygdom, godt 89 år gammel. Onkel Anders var født på Hinge Søfald, han havde i mange år skrædderforretning i Randers, hvor han boede sammen med sin broder Peter. Onkel Anders var meget slægtsinteressert. Når de besøgte os, var de først om ad Hinge og Søfald og andre kendte steder, men han fulgte også med tiden og i alt, hvad der foregik både i Randers og Hinge.

Begravelsen foregik i Linde ved Randers, hvor kun de allernærmeste var med. Pastor Hansen, Tvede, talte over 1. Tim., kap. 2, 1-4. Han fremhævede onkel Anders som den stille og rolige mand, der levede sit liv i guds frygt og nøjsomhed. Det bliver der ikke skrevet historie om, men det er det, vi mindes med tak, hans venlige ord og forbøn, hans stille liv, men rig i Gud, til hvem han satte sin lid, et stille liv i guds frygt og nøjsomhed er sluttet her på jorden. Onkel Anders er rejst bort, men vidste, hvor rejsen gik hen.

Ved en mindesammenkomst hos Ruth og Anker blev onkel Anders mindet af pastor Hansen, Tvede, Martin Støvring, Linde, og Hans Jakobsen, Midstrup.

Ære være hans minde!

Den 26. juli 1966 døde min kære mor, *Else Marie Christensen*, og vi fulgte hende op på Linde kirkegård den 31. juli, ca. en måned efter onkel Anders. De fik jo begge et langt liv, mor ville være blevet 92 år den 27. november. Hun var åndsfrisk omtrent til det sidste, men legemet var jo skrøbeligt de sidste år. Men mor elskede livet og fulgte med i det, som foregik omkring hende, især børnebørnene fulgte hun med kærlighed og interesse, men hendes søskende var hun også trofast mod, os alle, ved vi, hun omsluttede med sin forbøn. Nu står hendes plads tom, vi savner hende, som vi skylder så meget, men vi under hende den hvile, som hun trængte så hårdt til.

Ære være hendes minde.

Slægtsbog, side 86.

Efter flere års tiltagende sygdom og svære lidelser døde *Hakon Andersen* i sit hjem hos sønnen Poul Andersen i Naderup mandag den 15. august 1966. Hakon begravedes under meget stor deltagelse på Ans kirkegård den 20. august.

I kirken talte pastor Andersen over ordene fra Davids 130. salme: »Fra det dybe råber jeg til dig, Herre«.

Hakon Andersen blev gennem svær sygdom tvunget skridt for skridt ned i dybet. Han stred imod, men for-

gæves. Hvor bitter er døden dog ikke! Efter lidelserne under vi ham hvilen i Gud. Det er kun nåde at dø, der- som døden er indgang til livet hos Gud. En dag stilles vi alle ved grænsen. Da kan intet indhentes eller gøres om, men da ved vi, at hos ham, vor Frelser og befrier, kan vi indgå til det evige liv.

Efter talen sang man: »Kirkeklokke, mellem ædle malme«, og båret førtes til graven.

Efter jordpåkastelsen takkede sønnen, gårdejer Poul Andersen, for deltagelsen og den smukt pyntede kirke og indbød følget til en mindesammenkomst på Ans kro. Her blev der talt af Antonny Storgaard, Løgstrup, arbejdsleder Michael Bach, Ans og Poul Andersen,

Hakon efterlader sig kone og 2 børn, sønnen Poul og datteren Gerda, der er gift med gårdejer Jens Christensen. Tonny.

Min svigermor, *Anna Margrethe Petersen*, »Baunely«, døde den 11. oktober 1966, hun var netop fyldt 77 år.

Svigermor var en dygtig husmoder, der vandt respekt for sin dygtighed og gæstfrihed. I de sidste år, da svigerfar lå alvorlig syg, ofrede hun sig helt for at pleje ham; men da så svigerfar ikke var her mere, var det, ligesom hendes virke også var forbi, vi kunne mærke, hvordan hendes interesse for villa og omgivelser blev mindre, ja selv håndgerning, hvad hun var usædvanlig dygtig til, blev ikke mere til noget.

Efterhånden forstod vi, at svigermor ikke mere var rask. Ved en lægeundersøgelse konstateredes en alvorlig sygdom, hun kom på hospitalet, men der var intet at gøre. Vi fik så den glæde (ja, det lyder måske mærkeligt), at have hende boende hos os i 1½ måned. Hvor blev det en god tid. Trods sygdom var hun altid taknemlig og glad, ikke mindst når børnebørnene kom på besøg, hvor omsluttede hun dem med megen kærlighed. Døden kom stille og blid, som et lys, der langsomt går ud, sov hun hen. Savnet var for os meget stort.

Lørdag den 15. oktober blev svigermor begravet på Hinge kirkegård. Kirken var smukt pyntet, der var sendt et væld af kranser. Pastor Bjerre Hansen talte udfra Johs. åbenbaring, 3. kap., 10. og 11. vers: Jeg kommer snart, holdt fast ved det, du har, at ingen skal tage din krone. Efter salmen »Under dine vingers skygge« førtes kisten til graven, og pastor Bjerre Hansen forrettede jordpåkastelsen. Man sang »Skal fri og frelst vi hist«, og svigersønnen takkede følget og indbød til mindesammenkomst i forsamlingshuset. Her blev svigermor mindet af svigersønnen, P. M. Lykkegaard, og Carla Hansen, Mårslet.

Hensigten

med vort blad var ikke blot, at det skulle hedde Slægts-Nyt, men også, at det skulle bringe familienyt. Hertil bruges bladet alt for lidt. Send et brevkort til Laurits Storgaard, Nørskovlund pr. Hinge, når der hænder noget i din familie.

Min Australienstur

Lithgow, d. 9/11 1966.

Hvad ser jeg, og hvad oplever jeg i Australien? Ikke det, som jeg havde tænkt mig, men på en anden måde, og måske rigere og mere belærende. Jeg havde måske ventet mig noget mere i retning af jagt og fiskeri, men i den retning blev det noget af en skuffelse.

Egnen omkring Lithgow er meget fattig på vildt og fiskevand. Lithgow ligger i en slags »gryde« omgivet af bjerge og bush (skov) på alle sider. Det meste vildt er næsten papegøjer og en del kaniner visse steder. Dog skulle her også være lidt harer og ræve. En dag, vi var på køretur, da så jeg bl. a. 3 harer i leg, og samme dag så jeg om aftenen en ræv i lygteskæret.

På samme tur så vi først 3 nedkørte slanger på ca. 75 cm, så et stort firben ca. 12" lang og 1½" tyk. Firbenene er sindige og fredelige, men kommer man for vanvare til at forulempe den, så bider den. Dette bid vil frembringe et sår, men det mærkelige er, at dette sår vil komme igen på årsdagen for biddet, så længe man lever.

Senere på dagen, netop som vi kommer i udkanten af bjergene, ser vi en stor slange ligge midt på vejen. Den var da vist levende? Ganske rigtig - en meget giftig fyr - 1,5 m lang - et bid af den medfører døden i løbet af 10 minutter. Den skulle dø - meget letsindigt af mig, da jeg jo ikke kender sådan en slanges angrebstechnik. Huggo fik fat i en stor, vissen gren og gik til angreb. Slangen forsøgte nu at undslippe, men fik flere drøje knubs, og nu forsøgte den udfald, men fik et par skrald midt på, så den ikke kunne løbe. Raften var knækket flere gange - så nu sprang jeg efter en anden rafte. Idet jeg bukkede mig og ta'r raften, ser jeg, at her ligger en halv så stor slange, men den var heldigvis død. Så gør jeg det helt af med den store slange - vi fik hele forestillingen filmet.

En dag, Kurt og jeg var på jagt, da skød jeg 2 kaniner og en papegøje. Vi er jo ellers lige i yngletiden - svarer ca. til 1. juni hjemme.

Jeg har været ude at fiske en dag sammen med Kurt, ca. 50 km fra Lithgow, i en kunstig opstemmet sø, som for øvrigt forsyner Lithgow med vand. Vejret var dårligt, og vi fik ikke et bid.

Huggos er så flinke og gode ved mig. Bl. a. gi'r de mig hver uge en lang udflugt, så jeg får en masse at se, og alt går lige i min rejseskildring - så kan jeg øse af det siden. Jeg lægger jo også godt mærke til natur og fauna hernede og ser glad genkendende til enhver kending. Her er mange gråspurve - de kvidrer ikke - mange støre - de fløjter og synger ikke - og så er der nogle svaler, de har heller ikke det muntre vit-vit som hjemme. Jeg studsede forleden, jeg syntes, jeg hørte en solsort, men det passede nok ikke. Så i går ser jeg pludselig solsortehunnen ganske nær ved. Også turtelduen har jeg set nogle få af. Men så er der vor hjemlige hyggelige gråand - det er den eneste andeart, jeg har set endnu, ligeså en art rørhøns. Men jeg har ikke set en rigtig jagthund endnu - bortset fra en enkelt spaniel.

En dansk statsansat forstmand - for øvrigt ham, der skød det sidste vildsvin derhjemme - tog mig med på en tur op på statens reservat i Bushen og bjergene. Det var en interessant og spændende tur. En tur i Bushen er i sig selv spændende, alene at se træer, buske og planter. Man ser en masse buske med blomster af en farvepragt, så man må undres. Det første, jeg så, var den gule mimose, den dominerende - ih,, hvor var de flotte.

Det var reservatturen. Vi kom her ind på en strækning i Bushen, hvor der var mange kænguruer - de gik

og græssede mellem træerne. De var som alt andet fredet her. Nogle sprang straks - de er sjove at se i spring. Forbenene rører ikke jorden, og halen bruger de at styre med. Derfor bruger nogle jægere at skyde efter halen - når den er ramt inde ved haleroden, så er de hjælpeløse. En stor kænguru, der føler sig trængt, kan være farlig både for hunde og mennesker. Den kan tage en hund mellem sine forben og knuge ham ind mod sig, mens den med klørerne på bagbenene river maven op på den arme hund - ligeså ved et menneske. Der var andre kænguruer, som satte sig på bagen og så på os, når vi holdt stille, og tænk, så var de så godt camoufleret og faldt så godt sammen med naturen, at man måtte have kikkerten frem for at opdage, hvor de var. Det er nemlig sådan i Australien, at når man fælder træer, så lader man ca. 75 cm stub stå - jeg ved ikke hvorfor. Bushen består jo væsentlig af eukalyptus, som findes i over 100 arter. Det er et særegent træ på mange måder — bl.a. smider det barken, er olieholdig og bladene læderagtige, og så er træet endnu hårdere end vor eg, næsten umulig at slå søm i. Apropos - søm - nu har de så hårdt træ i Australien, og så har de runde, bløde søm, ligesom tyskerne brugte i Danmark under besættelsen. - Det var Bushturen.

Vi så enkelte kaniner i et lynglimt over vejen. Den berømte latterfugl så vi også, men den sagde desværre ikke noget. Græsningen i reservatet havde været lejet ud til en farmer, som lukkede 2000 kreaturer ud her, der var jo flere tusinder tønder land. Så blev der tørke - dyrene sultede, fordi græsset slap op. Så lod farmeren dyrene indfange igen, men fik kun de 1600 igen. Resten var bortkommet eller døde i de vilde bjergegne.

Vi kørte forbi et indfangningssted med pålæsningsramper - her lå 3 døde køer. Vejen herud havde været gammelt jernbanespor, hvor sveller og skinner var fjernet for ca. 50 år siden. Vi passerede en »død« by. D.v.s. 7-8 huse, som for mange år siden havde været beboet af arbejdere ved jeg husker ikke hvad. Her var en del kænguruer i haven. Husene var ellers i orden med vinduer og døre, hegn om haven. Vi fortsatte længere ud i Bushen og efterhånden blev vejen næsten ubrugbar for til slut at slippe helt op. Her var lige så megen plads, at vognen kunne vendes.

Vi steg ud og fulgte efter Herman et stykke ad en omtrent tilgroet sti. Hermans kone var også med. Her tiltaler alle hinanden ved fornavn. Vi nåede så frem til den gamle jernbanetunnel, som var nedlagt for ca. 50 år siden. Vi havde lommelygter med, som vi nu tændte.

Vi fik besked på at se os godt for og begav os så ind i tunnelen. Et væld rislede i bunden af tunnelen. Da vi var kommet et stykke ind i tunnelen, bad Herman mig slukke lampen. I første øjeblik var alt kulende sort. »Prøv så at se op på loftet«. Aldrig har jeg set et sådant syn. Loft og vægge så ud som en stjernehimmel - eller var det diamanter? Nej - det var selvlysende insekter af størrelse som en grannål. En anden gang, med bedre tid, skulle vi prøve at gå gennem en 2 km lange tunnel. Her skulle være den mest vidunderlige udsigt. En natuurskønhed som mig nyder sådan en tur i Bushen i fulde drag, de, for mig, sjældne træer, buske og blomster er af en skønhed, som ikke kan beskrives. Herude nær tunnelen så vi bregnepalmer - den findes ikke andre steder i verden og er totalfredet. Stammen kan blive Ca. 5-6" tyk og 5-6 alen høj, og kronen er som en kæmpekurvebregne.

Antony Storgaard.